

Zinkassen en asbest

Gedurende tientallen jaren heeft de zinkfabriek in Budel-Dorplein zink geproduceerd door het verhitten van zinkerts. Hierbij ontstonden sintels als afvalproduct. Deze vonden gretig aftrek in een wijde omgeving. Je kon ze voor niets bij de fabriek ophalen en ze vormden prima materiaal om erven en wegen mee op te hogen. Bijkomend voordeel was dat er geen onkruid op wilde groeien, schoffelen was dus niet nodig. Tegenwoordig wordt het zink via elektrolyse verkregen, zodat er geen sintels meer bij komen.

In de jaren tachtig van de vorige eeuw bleek pas dat de sintels nog hoge gehalten aan zware metalen bevatten, die in een zure omgeving oplossen en in de bodem kunnen dringen. De schaal van de bodemverontreiniging (met een omvang gelijk aan die van de provincie Drenthe) rondom Budel-Dorplein maakte deze verontreiniging tot een bijzonder geval, waarop wetgeving en beleid niet waren toegesneden.

Er kwam dan ook een apart programma voor het verwijderen van de zinkassen en daaraan gerelateerde bodemverontreiniging. Van 2002 tot 2005 heb ik mijn bijdrage geleverd aan het formuleren daarvan.

Onlangs is het project beëindigd. Er zijn ruim 1000 particuliere locaties, ruim 50 kilometer beekwaterbodem en 40 kilometer zinkasweg gesaneerd. Daarbij zijn 700.000 m³ grond en zinkassen en 530.00 m³ slib verwijderd. In totaal zijn zo 7 miljoen kilo zink en 13.000 kilo cadmium verwijderd. Hieruit blijkt dat er veel mogelijk is in ons land, ook als wetgeving en beleid in eerste instantie niet volstaan. Dat kan natuurlijk alleen als overheden goed samenwerken, de lijnen kort zijn en de medewerkers gemotiveerd.

Ik denk dat een soortgelijke organisatorische aanpak kan werken voor het gecombineerd saneren van asbestdaken en de rondom liggende besmette grond.